

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobce: T. L.
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Charvátém
sídlem Krkoškova 728/2, 613 00 Brno

proti

žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2016, č. j. JMK 78904/2016, sp. zn. S-JMK 61815/2016/ODOS/Ša

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 24. 5. 2016, č. j. JMK 78904/2016, sp. zn. S-JMK 61815/2016/ODOS/Ša, **se zrušuje** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný **je povinen zaplatit** žalobci na náhradě nákladů částku 16 342 Kč, a to k rukám jeho advokáta Mgr. Martina Charváta do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ze dne 2. 3. 2016, č. j. MMB/0086792/2016, sp. zn. ODSČ/MMB/0353841/2015, jímž Magistrát města Brna podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), zamítl námitky žalobce a potvrdil záznamy bodů v jeho evidenční kartě řidiče.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včas žalobu. V první řadě namítl, že se žalovaný nevypořádal s návrhy a námitkami žalobce. Napadené rozhodnutí v zásadě neobsahuje odůvodnění v akceptovatelné podobě a je tak nepřezkoumatelné. Jedná se toliko o kompilaci tvrzení žalobce, shrnutí průběhu předchozího řízení a citaci řady judikátů. Vlastním právním úvahám žalovaný ponechal jen minimální prostor.
3. Žalovaný se zejména nevypořádal se zásadním argumentem, proč měl magistrát v rozhodnutí o námitkách proti záznamu bodů v kartě řidiče posoudit zákonnost rozhodnutí vydaného v blokovém řízení – pokutového bloku Policie České republiky ze dne 21. 5. 2015, série GD/2014, číslo bloku D2040559. Tímto blokem měl být žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. V odvolání přitom žalobce namítl, že bloková pokuta byla uložena nezákonně, neboť předmětný pokutový blok vůbec nepodepsal (ani k podpisu neměl důvod), a nebyla naplněna materiální stránka přestupku, protože v době údajného spáchání přestupku byl žalobce držitelem lékařského potvrzení, na jehož základě neměl povinnost být za jízdy připoután bezpečnostním pásem. K této zásadní argumentaci žalovaný pouze uvedl, že žalobce „porušil ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu“ a dále, že „z pokutového bloku je naprosto zřejmé, že odvolatel přestupek spáchal“.
4. Žalobce dále uvedl, že si je vědom ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu ohledně řízení o námitkách proti záznamům bodů v evidenční kartě řidiče. Listina deklarující jeho zdravotní indispozice (příslušné lékařské oprávnění o nemožnosti připoutat se bezpečnostními pásy) však v daném případě slouží jako důkazní prostředek k prokázání, že předmětný blok neměl důvod podepsat a udělit tím souhlas k projednání v blokovém řízení, resp. že bez jeho podpisu zde nebyl dán zákonný podklad k záznamu bodů do karty řidiče.
5. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vůbec nevypořádal s tvrzením žalobce podpořeným odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-107), že bez ohledu na skutečnost, zda listina deklarující zdravotní indispozice (příslušné oprávnění) byla žalobcem předložena při silniční kontrole, tak *de iure et de facto* byla naplněna dikce zákona – tzn. žalobce byl objektivně osobou, která nemůže užít bezpečnostní pás ze zdravotních důvodů, což lze prokázat i dodatečně předložením potvrzení vydaného lékařem. Žalovaný se toliko omezil na konstatování, že mu nepřísluší přezkoumávat pravomocná rozhodnutí. S tímto názorem by však bylo možné souhlasit pouze v případě, že by žalobce udělal souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení. V daném případě ale nebyla naplněna materiální stránka deliktu a správní orgány měly tuto nespornou skutečnost v rozhodnutích zohlednit.

6. Pokud žalobce v řízení před správními orgány namítl, že předmětný blok nepodepsal, nespadá již tato skutečnost do kategorie věcného přezkumu pokutového bloku. Jedná se o jednu ze zákonných podmínek pro to, aby mohla být pachateli přestupku uložena bloková pokuta (podmínka souhlasu). Žalobce s uložení předmětné blokové pokuty nikdy nesouhlasil a daný blok nikdy nepodepsal, to vše navíc z logického důvodu, neboť byl držitelem příslušného lékařského potvrzení, které dokonce i předložil policejní hlídce. V takovém případě bylo povinností správních orgánů přezkoumat tyto okolnosti v námitkovém řízení. Žalobce neměl povinnost předkládat správnímu orgánu verzi, kdo mohl tento blok podepsat, neboť i ve správním trestání musí být respektována presumpce neviny a zásada *in dubio pro reo*.
7. Prokázat skutečnost, že žalobce předmětný pokutový blok nepodepsal, je možné pouze pomocí znaleckého posudku z oboru písmoznalectví. Tento důkaz žalobce navrhl, avšak správními orgány nebyl proveden. Správní orgány pak s tímto návrhem v odůvodnění ani řádně nevypořádaly. Argumentace žalovaného o nemožnosti odvolacího orgánu přezkoumávat v řízení o námitkách rozhodnutí o přestupku učiněné v blokovém řízení, je v příkrém rozporu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2009, č. j. 4 As 102/2013-38, podle něhož je i v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů vyloučena koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.
8. Žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, podle kterého se osoba nemůže dopustit přestupku spočívajícího v nepřipoutání se bezpečnostním pásem dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, pokud v době silniční kontroly disponuje lékařským potvrzením. Správní orgán tudíž nemůže ignorovat skutečnost, že žalobce byl osobou, která nemohla předmětný přestupek spáchat. Musí totiž shledat, zda existuje zákonný podklad pro zápis bodů do karty řidiče. Je-li však ze skutkových okolností zřejmé, že žalobce neměl důvod blokovou pokutu podepsat a tím udělit souhlas k rozhodnutí v blokovém řízení, je patrné, že zde takový zákonný podklad pro zápis bodů není dán.
9. Pokud jde o požadované nabídnutí verze, kdo jiný mohl blok podepsat, žalobce ve správním řízení jasně uvedl, že na místě silniční kontroly jsem dne 21. 5. 2015 předložil hlídce policie občanský i řidičský průkaz. Poté, co se následně policista po ověření totožnosti vrátil s doklady k autu žalobce, abych ten podepsal už vyplněný blok, žalobce hlídce předložil lékařské potvrzení. Tímto byla silniční kontrola ukončena bez žalobcova podpisu pokutového bloku, neboť ten přestupek nespáchal. O tom, že k podpisu ani neměl důvod, se žalobce osobně snažil přesvědčit i úředníky správního orgánu, jimž fyzicky ukázal četné jizvy po celém trupu po třinácti operacích břicha. I takto tedy byli seznámeni s tím, že připoutat se fakticky nebylo možné. V případě žalobce se tak nemůže jednat pouze o účelovou snahu zprostit se následku dosažení dvanácti bodů. Kdo předmětný blok podepsal, žalobci známo není, a proto to ani nemůže tvrdit.
10. Žalovaný dále nedal žalobci možnost vyjádřit se ke shromážděným podkladům rozhodnutí. Konkrétně pochybil v tom, že neobstaral originály pokutových bloků, o něž žalobce žádal. Na místo toho byly ve spisu přístupné pouze nečitelné kopie. Přitom zvlášť nečitelná je právě kopie pokutového bloku ze dne 21. 5. 2015. Správní orgán si k doplnění podkladů do spisu vyžádal zaslání toliko ověřených kopií pokutových bloků, i přes to, že jeho věcný přezkum těchto podkladů musí vycházet z originálů listin a nikoliv z „ověřených kopií“. Ověření bloku navíc provedla policie a nikoli v řízení nezávislá osoba. I s ohledem na nečitelnost ověřené kopie předmětného bloku, žalobce navrhl, aby

byl spis doplněn o originál pokutového bloku. Na tento návrh však správní orgány nereagovaly.

11. Napadeným rozhodnutím byl žalobce potrestán za přestupek, který objektivně nemohl spáchat. Řízení o námitkách proti záznamům bodů přitom bylo jediným řízením, v němž se žalobce mohl bránit proti přestupku, jehož se měl domněle dopustit dne 21. 5. 2015, neboť o skutečnosti, že mi za něj byla udělena pokuta a záznam do karty řidiče, se dozvěděl a zároveň objektivně dozvědět mohl až nahlédnutím do spisového materiálu po doručení výzvy k odevzdání řidičského průkazu pro dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení, tj. až po uplynutí lhůty k podání návrhu na obnovu řízení nebo přezkumnému řízení. Tato lhůta začala běžet od data údajného podpisu bloku, jelikož tyto opravné prostředky jsou mimořádné a nenárokové. Podle Nejvyššího správního soudu je záznam bodů do registru řidičů trestem ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práva svobod a rozhodnutí o odebrání řidičského oprávnění je trestem *sui generis* za speciální recidivu se samostatnou skutkovou podstatou. Z toho plyne, že s ohledem na spravedlivý proces má každý obviněný právo uplatnit svá procesní práva a účinně se bránit proti zásahu veřejné moci. V daném případě správní orgán nedoručoval žalobci oznámení o provedení jednotlivých záznamů bodů. V řízení tedy byla jediná možnost meritorního přezkumu předmětného pokutového bloku skrze přezkumné řízení na základě podnětu ze dne 19. 11. 2015. Tento podnět však byl odmítnut pro opožděnost s odůvodněním, že žalobce se s rozhodnutím (blokem) seznámil již jeho podpisem dne 21. 5. 2015. Žalobce přitom až do dne oznámení ze dne 21. 9. 2015 o podpisu předmětného bloku jinou osobou nevěděl a ani vědět nemohl. Z těchto důvodů se soud musí zabývat námitkou neexistence způsobilého podkladu pro zápis bodů, resp. neudělení souhlasu k projednání v blokovém řízení a nepodepsání bloku žalobcem, a to zvláště, je-li prokázáno, že k podpisu ani neměl důvod. Opačný výklad by zbavoval řidiče práva na přístup k soudu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.).

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Ve vyjádření k žalobě ze dne 26. 7. 2016 žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

13. V replice ze dne 3. 11. 2016 žalobce uvedl, že žalovaný se ani ve vyjádření k žalobě nijak nevypořádal s argumentací uplatněnou žalobcem. Dále zopakoval, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

V. Jednání konané dne 12. 12. 2018

14. Při jednání žalobce zdůraznil, že neměl jinou možnost obrany proti předmětnému bloku. O jeho existenci se dozvěděl až na základě výzvy k odevzdání řidičského průkazu. Blok byl vydán dne 21. 5. 2015, lhůta pro podání návrhu na obnovu řízení tak uplynula dnem 21. 8. 2015. Příslušné lékařské potvrzení přitom měl a policistům je i předložil.
15. Žalovaný uvedl, že žalobce měl jiný prostředek nápravy, a to obnovu řízení. Lhůta pro podání příslušného návrhu přitom vzhledem k tvrzení žalobce začala plynout až od okamžiku, kdy nahlížel do spisu. Dále žalovaný poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 67/2013, jímž došlo k překonání předchozí judikatury.

16. K věci se vyjádřil též osobně žalobce. Konstatoval, že policistům ukázal lékařské potvrzení. Tito už přitom měli vypsáný blok, který však žalobce nepodepsal.
17. Soud podrobně konstatoval obsah správního spisu, výslovně přitom četl zejména blok na pokutu na místě nezaplacenou ze dne 21. 5. 2015, série GD/2014, číslo bloku D2040559, a lékařské potvrzení ze dne 27. 4. 2015. Dále se zabýval důkazními návrhy žalobce, přičemž jím doloženými listinami, které byly současně obsahem správního spisu, dokazování neprováděl. Soud konstatoval listinné podklady (včetně fotografií) předložené žalobcem k doložení jeho zdravotního stavu k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, s nimiž se soud seznámil již při rozhodování o zmíněném návrhu.

VI. Posouzení věci soudem

18. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí magistrátu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**.
19. V daném případě je nutno v první řadě nastínit závěry plynoucí k problematice bodového hodnocení porušení povinností stanovených zákonem (§ 123a a násl. zákona o silničním provozu) z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (jeho rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
20. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, je správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).
21. V rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, č. 2145/2010 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů (§ 123b odst. 2 zákona o silničním provozu), poskytuje správnímu orgánu pouze určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je proto třeba v takovém případě vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, např. část pokutového bloku prokazující, že přestupek byl v blokovém řízení projednán. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.
22. V rozsudku ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74, pak Nejvyšší správní soud tyto úvahy upřesnil ve vztahu k údajům uvedeným v oznámení policie o přestupku tak, že ne každé zpochybnění údajů zakládá povinnost správního orgánu, aby si vyžádal další listiny, které by tyto údaje prokazovaly. Je totiž třeba rozlišovat případy, kdy je námitka řidiče

vyjádřena jen obecně, od případů, kdy řidič uvede i další skutečnosti, které jeho tvrzení blíže specifikují. Správní orgán totiž musí posuzovat jak kvalitu tvrzení řidiče, tak kvalitu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Jinak řečeno, správní orgán musí obstarat další podklady prokazující skutečnosti uvedené v oznámení jen tehdy, pokud řidič v námitkovém řízení konkrétně zpochybní oznámení policie o uložení pokuty v blokovém řízení, tedy uvede, proč je toto oznámení vadné či neúplné, nebo že a v čem se odchyluje od údajů uvedených v pokutovém bloku (srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2017, č. j. 6 As 245/2016-44).

23. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, plyne, že pokutový blok (§ 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) není způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů pouze tehdy, není-li na něm přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. *„Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena [...]. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost, jak je tomu u pokutového bloku L 4443991. U něho se totiž jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují.“* Současně Nejvyšší správní soud zdůraznil, že *„[ř]ízení o námitkách proti záznamu bodového hodnocení v registru řidičů nepředstavuje opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku, ať již v podobě rozhodnutí ve správním řízení nebo v řízení blokovém, ani takový opravný prostředek nenahrazuje.“*
24. K uvedenému lze dodat, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65, č. 2838/2013 Sb. NSS, je v zásadě jediným přípustným opravným prostředkem proti rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení obnova řízení; i ta ovšem přichází u takového přestupku v úvahu jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložení pokuty v blokovém řízení. K uvedenému nutno jen podotknout, že kasační soud logicky nemohl brát v úvahu § 101 nového zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.
25. Na základě tohoto závěru Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16, potvrdil, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nelze přezkoumávat skutkový stav a právní kvalifikaci přestupku vyplývající z pokutového bloku.
26. V nyní projednávané věci žalobce učinil předmětem soudního sporu blok na pokutu na místě nezaplacenou ze dne 21. 5. 2015, série GD/2014, číslo bloku D2040559 (dále též „předmětný blok“). Jak vyplynulo ze správního spisu, na oznámení magistrátu o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvu k odevzdání řidičského průkazu ze dne 21. 9. 2016 (žalobci doručeno následujícího dne) zareagoval žalobce tím, že podal námitky proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Námitky směřovaly proti všem záznamům bodů, žalobce též navrhl, aby magistrát doplnil správní spis o samotná podkladová rozhodnutí. Magistrát následně vyžádal ověřené kopie jednotlivých pokutových bloků. Ověřenou kopii předmětného bloku magistrát obdržel dne 14. 10. 2015. Následně žalobce dne 19. 10. 2015 nahlížel do správního spisu. Při opakovaném nahlížení dne 9. 11. 2015 pak magistrát žalobci na jeho žádost vyhotovil kopii předmětného bloku. Podáním ze dne 19. 11. 2015 žalobce navrhl přerušování řízení, neboť podal podnět ze dne 19. 11. 2015 k přezkoumání předmětného bloku. Současně žalobce magistrátu předložil lékařské potvrzení dle § 6 zákona o silničním provozu vydané dne 27.

4. 2015 Nemocnicí Milosrdných bratří na dobu určitou do 31. 12. 2015. Rozhodnutím ze dne 2. 3. 2016 pak magistrát námitky zamítl a záznamy bodů potvrdil. Odvolání podané žalobcem pak žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 24. 5. 2016.
27. Zde je třeba v první řadě uvést, že rozhodnutí žalovaného nelze jako celek považovat za nepřezkoumatelné. Vůči tvrzením uplatněným žalobcem v odvolání proti rozhodnutí magistrátu totiž žalovaný vystavěl ucelený argumentační blok vycházející zejména z judikatury Nejvyššího správního soudu. Z tohoto důvodu se žalovaný nevyjádřil např. ani k návrhu na vyhotovení znaleckého posudku ohledně žalobcova podpisu předmětného bloku, protože z jím použité argumentace jasně vyplynulo, že tímto směrem nemá být námitkové řízení vedeno. Stejně tak správním orgánům nelze vytýkat, že od orgánů policie vyžadovaly toliko ověřené kopie podkladových rozhodnutí – pokutových bloků. Soudu je tento způsob součinnosti správních orgánů znám z úřední činnosti, a přestože jej z hlediska přezkumu nelze považovat za ideální, je v naprosté většině případů dostačující. Tak tomu bylo i v nyní souzené věci.
28. Soud shledal i ověřenou kopii předmětného pokutového bloku čitelnou, byť s obtížemi. Tento blok se týkal žalobcova jednání dne 21. 5. 2015 a pokuta ve výši 500 Kč byla uložena za přestupek dle „§ 125c/1k zák. č. 361/2000 Sb., ve znění p. p.“ V kolonce „Přestupkové jednání – doba, místo a popis“ je uvedeno: „RZ X. 21. 5. 2015 v 10:30 hod., ul. Poříčí, Brno. § 6/1a z. č. 361/2000 Sb. nepřipoután za jízdy, lékařské osvědčení nepředložil“.
29. Žalobce v podané žalobě zpochybnil svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení s tím, že předmětný blok nepodepsal. K této námitce je však nutno uvést, že z již výše citované judikatury (č. 2838/2013 Sb. NSS) plyne, že v případě, kdy účastník řízení zpochybní svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, je na místě podání návrhu na obnovu řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Tak tomu bylo i v daném případě (kdy ještě zákon neumožňoval přezkum pokutového bloku tak, jak je tomu s účinností od 1. 7. 2017 dle § 101 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich). V situaci, kdy žalobce tvrdil, že mu předmětný blok není znám, protože jej nepodepsal, tedy v situaci, kdy se s ním poprvé seznámil, resp. objektivně mohl seznámit při nahlížení do spisu dne 19. 10. 2015, je zřejmé, že teprve od tohoto data žalobci počala běžet subjektivní tříměsíční lhůta (§ 100 odst. 2 správního řádu) pro podání žádosti o obnovu řízení ve vztahu k předmětnému bloku. Není tedy pravdou, že by námitkové řízení bylo pro žalobce jedinou možnou právní cestou ke zpochybnění daného správního aktu. Vedle toho nutno zdůraznit, že žádost o obnovu řízení dle správního řádu je sice mimořádným, ale přesto stále opravným (nikoli dozorčím) prostředkem. Na obnovu řízení má tudíž žadatel při splnění zákonných podmínek nárok, přičemž rozhodnutí o zamítnutí této žádosti podléhá soudnímu přezkumu.
30. Soud se naopak ztotožnil s námitkou žalobce týkající se způsobilosti předmětného bloku pro záznam bodu do evidenční karty řidiče – žalobce. Zde je třeba konstatovat, že existuje drobná inkonzistence v judikatuře Nejvyššího správního soudu, a to v otázce míry, v níž se má správní orgán v řízení o námitkách proti záznamu bodů zabývat způsobilostí podkladového rozhodnutí pro daný záznam. Jde zejména o závěry plynoucí např. z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 16/2010-105, či ze dne 24. 10. 2013, č. j. 4 As 102/2013-38, potažmo ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-107, z nichž plyne, že se námitkový orgán má zabývat také vnitřní soudržností podkladových rozhodnutí (tedy zda právní kvalifikaci užitou v podkladovém rozhodnutí o deliktu odpovídá i tzv. skutková věta), a oproti tomu např. o rozsudek ze dne 4. 12. 2013,

č. j. 6 As 67/2013-16, dle něž by měl být v tomto ohledu námitkový orgán zdrženlivý, protože není oprávněn přezkoumávat podkladová rozhodnutí o deliktu. V posledně uvedeném rozhodnutí Nejvyšší správní soud konstatoval, že nebylo třeba, aby se obracel na rozšířený senát, neboť ve věcech sp. zn. 5 As 39/2010 či sp. zn. 5 As 118/2011, byl podstatně odlišný skutkový stav, případně byly dotčené právní závěry vysloveny toliko nad rámec a hypoteticky. V dřívější věci sp. zn. 4 As 102/2013 však tomu tak dle názoru zdejšího soudu nebylo. Z tohoto důvodu se zdejší soud přidržel dosavadní judikatury, doposud nepřekonané rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu. Shledal tudíž, že předmětný blok nebyl způsobitelným podkladem. Z jeho skutkové věty totiž není nijak patrné, zda byl žalobce pokutován za to, že řídil motorové vozidlo nepřipoután bezpečnostním pásem, aniž by disponoval příslušným lékařským potvrzením, nebo za pouhé nepředložení tohoto lékařského potvrzení. V daném případě se žalobce tímto způsobem hájil již v námitkovém řízení, navíc na základě všech skutkových okolností týkajících se zejména zdravotního stavu žalobce je vysoce pravděpodobné, že žalobce daným potvrzením v rozhodné době skutečně disponoval. Na uvedeném nemění ničeho ani pouhá právní kvalifikace daného skutku, tedy odkaz na § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť jeho znění (povinnost „být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu“) formálně vzato neplní ani řidič disponující lékařským potvrzením, který však materiálně může být postižen toliko za nepředložení daného potvrzení.

31. Skutek žalobce tedy v předmětném bloku (i s přihlédnutím k tomu, že v tomto typu rozhodnutí postačí zkratkovitě údaje a důležitá je i jejich souvislost) nebyl popsán nedostatečně konkrétně. Takový popis skutku nebyl jednoznačným vyjádřením okolností rozhodných pro závěr o spáchání daného přestupku, na jehož základě byly žalobci zaznamenány body do jeho evidenční karty řidiče.

VII. Závěr a náklady řízení

32. Z výše uvedených důvodů soud shledal rozhodnutí žalovaného nezákonným. Proto jej zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení [§ 78 odst. 1, 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“)]. V něm bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
33. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem vůči žalovanému (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Odměna advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). V daném případě se jednalo o tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, a účast při jednání soudu dne 12. 12. 2018) ve výši 3 x 3 100 Kč, a tři režijní paušály ve výši 3 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 10 200 Kč. Protože advokát žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 2 142 Kč, odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).
34. Soud naopak žalobci nepřiznal náhradu nákladů souvisejících s jeho replikou ze dne 3. 11. 2016, neboť tvrzení v ní užitá byla toliko zopakováním argumentace ve věci již dříve uplatněné, nejednalo se tudíž o účelně vynaložený náklad ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s.

35. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, celkově tedy v částce 4 000 Kč. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 16 342 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 12. prosince 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu